

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 2/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokát [REDAKOVANÉ], ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania v procesnom postavení oprávneného. Návrh na vykonanie exekúcie bol súdnemu exekútorovi doručený 30. novembra 2011. Okresný súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora 10. januára 2012. Exekútor poverený vykonaním exekúcie vydal upovedomenie o začatí exekúcie 22. februára 2012. Povinný následne vzniesol proti exekúcii námietky. O námietkach povinného proti exekúcii rozhodol okresný súd uznesením č. k. 37 Er 7909/2011-74 vydaným vyšším súdnym úradníkom z 26. marca 2014. Námietky povinného boli týmto uznesením zamietnuté. Proti uzneseniu okresného súdu z 26. marca 2014 o zamietnutí námietok proti exekúcii sa povinný odvolal.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uvádza:

„Od podania odvolania proti uzneseniu k dnešnému dňu uplynulo skoro 28 mesiacov (837 dni) a súdom nebol vykonaný žiadny relevantný úkon.

Máme za to, že tento postup súdu nasvedčuje tomu, že sa bezdôvodne vyhýba konaniu vo veci a týmto postupom spôsobuje prieťahy v predmetnom konaní, pričom zároveň dochádza k porušovaniu jedného zo základných ústavných práv sťažovateľa - práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.“

Sťažovateľ tiež poukazuje na skutočnosť, že napadnuté konanie okresného súdu už bolo predmetom posúdenia ústavným súdom. Ústavný súd v náleze č. k. II. ÚS 861/2015-29 zo 17. marca 2016 rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie a uložil okresnému súdu uhradiť sťažovateľovi trovy konania. Sťažovateľ zároveň uvádza, že ústavný súd týmto nálezom „.... prikázal Okresnému súdu Bratislava V v konaní vedenom pod spis. zn. 37 Er 7909/2011 konať bez zbytočných prieťahov“.

3. Podľa názoru sťažovateľa v napadnutom konaní „... vznikli zbytočné prieťahy vytvárajúce stav právnej neistoty sťažovateľa v oblasti jeho práv, ktoré trvajú skoro 5 rokov, a vzhľadom na správanie sa súdu nie je možné predpokladať, kedy sa pretrvávajúci stav právnej neistoty sťažovateľa odstráni.

Sťažovateľ sa nachádza v stave právnej neistoty, keďže všeobecný súd v danej veci vôbec nekoná, čo v jeho prípade zvyšuje pocity neistoty a narušenie dôvery k všeobecnému súdnictvu.“.

4. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol o nej nálezom, v ktorom vysloví, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ tiež požaduje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie, náhradu trov konania a aby prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

8. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. K ich porušeniu má dochádzať postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 7909/2011, pretože okresný súd nevykonáva žiadne úkony. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že po podaní odvolania proti

uzneseníu okresného súdu č. k. 37 Er 7909/2011-74 o zamietnutí námietok proti exekúcii povinným z 26. marca 2014 nebol zo strany okresného súdu vykonaný žiadny relevantný úkon. Napadnuté konanie okresného súdu už bolo predmetom posúdenia ústavným súdom. V náleze č. k. II. ÚS 861/2015-29 zo 17. marca 2016 ústavný súd rozhodol, že okresný súd postupom v napadnutom konaní porušil porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie a uložil okresnému súdu uhradiť sťažovateľovi trovy konania. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že v náleze ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov.

9. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že sťažovateľ v sťažnosti uvádza niekoľko nepravdivých skutočností. O námietkach povinného proti exekúcii okresný súd rozhodol uznesením č. k. 37 Er 7909/2011-115 z 23. novembra 2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. decembra 2015. Ústavný súd preto v náleze č. k. II. ÚS 861/2015-29 zo 17. marca 2016 nevyhovел sťažnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal, aby bolo okresnému súdu prikázané konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov [(bod 4 výroku nálezu); resp. strana 10 nálezu, pozn.]. Nie je úlohou ústavného súdu zisťovať dôvody, pre ktoré sťažovateľ, ktorý je zastúpený tým istým právnym zástupcom, uvádza tieto nepravdivé údaje, ktoré majú pritom zásadný vplyv pre posúdenie stavu konania, a teda postupu okresného súdu.

10. Z hľadiska ústavného súdu je rozhodujúce, že sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu vyše sedem mesiacov po tom, ako okresný súd právoplatne rozhodol o námietkach proti exekúcii. Napadnuté konanie je exekučným konaním, v ktorom exekučný súd v zákonom ustanovených prípadoch zasahuje svojou rozhodovacou právomocou do činnosti súdneho exekútora. V prejednávanom prípade išlo o rozhodovanie o námietkach povinného proti exekúcii, o ktorých okresný súd rozhodol uznesením č. k. 37 Er 7909/2011-115 z 23. novembra 2015, ktoré bolo vydané zákonným sudcom. Týmto uznesením boli námietky povinného zamietnuté a zároveň bolo povinnému uložené uhradiť sťažovateľovi ako oprávnenému trovy právneho zastúpenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 18. decembra 2015. Otázka námietok proti exekúcii je tým právoplatne

rozhodnutá, a preto už bude úlohou súdneho exekútora vykonávať ďalšie potrebné úkony v záujme vymoženía pohľadávky v prospech sťažovateľa ako oprávneného. Preto v tomto štádiu konania, keď o námietkach proti exekúcii už bolo právoplatne rozhodnuté, okresný súd nemôže byť porušovateľom práv, ktorých ochrany sa sťažovateľ domáhal.

11. S ohľadom na skutkové okolnosti prípadu preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. jeho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie a ústavný súd sa už nimi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2017